

РЕШЕНИЕ

№ 1168

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА В. А.ОВА

при участието на секретаря ВЕРА Й. ТАСЕВА
като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА В. А.ОВА Административно наказателно дело № 20221110216098 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на А. Г. – законен представител на "xxxxxxxx" ООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, против Наказателно постановление № 660243-F647539/08.09.2022г., издадено от директор на офис "Младост" при ТД на НАП - София, с което на основание чл. 261 ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 92 ал. 2 ЗКПО.

Със срочно подадената жалба се прави искане за отмяна на наказателното постановление поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че АУАН е съставен след изтичане на срока по чл. 34 ал. 1 ЗАНН. Сочи се, че в наказателното постановление е допуснато противоречие при описание на обстоятелствата на нарушението, като неправилно е посочена датата на извършването му. Излагат се съображения, че се касае за маловажен случай на административно нарушение, тъй като пропускането на срока за подаване на годишната данъчна декларация /ГДД/ се дължи на техническа грешка, от нарушението не са настъпили вредни последици и дължимият данък е бил заплатен.

В съдебно заседание дружеството - жалбоподател се представлява от законния си представител – управителя А. Г., както и от упълномощен представител – адв. Р. В. от САК. Адв. В. пледира за отмяна на наказателното постановление по доводите в жалбата. Алтернативно прави искане за намаляване размера на наложената санкция до законовия минимум.

Претендира присъждане на разноски.

Законният представител на дружеството – въззивник също прави искане за отмяна на наказателното постановление.

Наказващият орган Директор на офис "Младост" при ТД на НАП – София, редовно призван, се представлява от юрк. Г. Бонева, която пледира наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита, че не са налице основания за приложението на чл. 28 ЗАНН. Претендира юрисконсултско възнаграждение и навежда възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

"xxxxxxxx" ООД е юридическо лице, регистрирано в Република България, с ЕИК xxxxxxxxxxxx, със седалище гр. София и адрес на управление ж.к. „xxxxxxxxxx, бл. 86 Б, вх. В, ет. 2, ап. 42 и с управител А. П. Г.. Като местно юридическо лице по см. на чл. 3 ал. 1 т. 1 ЗКПО дружеството – жалбоподател е данъчно задължено лице по ЗКПО.

Годишна данъчна декларация по чл. 92 ал. 1 ЗКПО за 2020г. дружеството – жалбоподател подало в ТД на НАП – София на 28.03.2022г. и същата била заведена с вх. № 2215И0356042.

С. М. – инспектор по приходите в ТД на НАП – София, офис „Младост“, установила, че дружеството – въззивник е подало декларацията по чл. 92 ал. 1 ЗКПО за 2020г. на 28.03.2022г. и приела, че с това „xxxxxxxx“ ООД е нарушило разпоредбата на чл. 92 ал. 2 ЗКПО, тъй като е подало годишната данъчна декларация след указания в разпоредбата на чл. 92 ал. 2 ЗКПО и удължен съгласно § 25 ал. 1 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците срок, т.е. след 30.06.2021г. Предвид горното на 04.04.2022г. в присъствието на един свидетел и на законния представител на дружеството – жалбоподател инспектор по приходите М. съставила АУАН № F647539/04.04.2022г., с който повдигнала против дружеството – въззивник административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 92 ал. 2 ЗКПО. На същата дата било съставено и приложение към акта за установяване на административно нарушение. АУАН и приложението към него били предявени на представляващия

„xxxxxxxx“ ООД и му били връчени преписи. В срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН от страна на представляващия дружеството – въззивник било подадено възражение срещу АУАН, заведено с вх. № 1553-03-112/05.04.2022г., с доводи, че неподаването на годишната данъчна декларация в срок се дължи на техническа грешка, че дружеството е подало в срок статистически отчет и отчет в Агенцията по вписванията, че дължимият данък е внесен, както и че нарушението е първо за дружеството.

След преценка, че наведените възражения не са основателни, на 08.09.2022г. Димитър Тумбев – директор на офис „Младост“ в ТД на НАП – София, издал обжалваното наказателно постановление № 660243-F647539/08.09.2022г., с което на основание чл. 261 ал. 1 от ЗКПО наложил на дружеството - жалбоподател имуществена санкция в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 92 ал. 2 ЗКПО.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени на основание чл. 283 НПК: АУАН № F647539/04.04.2022г. и приложение към него, възражение вх. № 1553-03-112/05.04.2022г., НП № 660243-F647539/08.09.2022г., заповед № ЗЦУ – 1149/25.08.2020г., издадена от изпълнителния директор на НАП, справка от информационната система на НАП за подадени декларации от дружеството – жалбоподател, финансов отчет на „xxxxxxxx“ ООД за 2020г., подаден в НСИ, заведен с вх. № 15580910/29.06.2021г., извлечение от банкова сметка с титуляр „xxxxxxxx“ ООД, декларация по чл. 92 ЗКПО за 2019г., подадена от „xxxxxxxxxxxxxxxx ООД.

Приобщените писмени доказателства са взаимнокореспондиращи си, последователни и непротиворечиви, като от същите се установява с категоричност възприетата фактическа обстановка, която не се и оспорва от жалбоподателя.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи по см. на чл. 278 ал. 1 ЗКПО . Съгласно чл. 278 ал. 1 ЗКПО актовете за установени нарушения на разпоредбите на ЗКПО се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната

агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Актът за установяване на нарушението е съставен от С. М., която заема длъжност "инспектор по приходите" и съгласно чл. 7 ал. 1 т. 4 ЗНАП има качеството "орган по приходите". Наказателното постановление е издадено от Димитър Тумбев – директор на офис „Младост“ в ТД на НАП – София, оправомощен от изпълнителния директор на НАП да издава наказателни постановления за нарушения по чл. 261 ЗКПО, видно от представената заповед № ЗЦУ - 1149/25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП /т. 1.2 от заповедта/.

Не се споделят възраженията за нарушение на срока по чл. 34 ал. 1 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административнонаказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Разпоредбата предвижда два давностни срока за административнонаказателно преследване - тримесечен и едногодишен. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят /ТР № 48 от 28.12.1981г. на ОСНК на ВКС/. Не могат да бъдат възприети доводите на жалбоподателя, че доколкото се касае за нарушение, осъществено чрез бездействие, нарушителят следва да се счита за открит и респективно – да се постави началото на давностния срок по чл. 34 ал. 1 ЗАНН, в първия ден, следващ изтичането на срока, в който задълженото лице е следвало да подаде декларацията по чл. 92 ал. 1 ЗКПО. За административнонаказващия орган не съществува друг способ да установи датата на нарушението и нарушителя, без да извърши проверка в информационните си масиви, а липсва възможност информацията автоматично да се подава при пропускане на сроковете, визиращи в данъчните закони, за да е информиран данъчният орган за допуснатото нарушение. Ето защо нарушителят следва да се счита открит на датата на подаване на годишната данъчна декларация за 2020г. – на 28.03.2022г., когато на контролния орган са станали известни факта на забавата, както и конкретния срок на закъснението и в този смисъл всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административнонаказващ орган. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция, която приема, че при нарушения, осъществени чрез бездействие, изразило се в неподаване на изискуема информация в срок, нарушителят не се счита открит от първия ден от

забавата и не това е датата, от която започват да текат давностните срокове по чл. 34 ал. 1 ЗАНН /така решение № 8172 от 18.12.2019 г. по адм. д. № 10157/2019 г. на АССГ, решение № 923 от 17.02.2022 г. по адм. д. № 10914/2021 г. на АССГ, решение № 656 от 08.02.2021 г. по адм. д. № 12474/2020 г. на АССГ/. Така и в решение № 5567 от 26.09.2019 г. по адм. д. № 8137/2019 г. на АССГ е посочено, че „за да е налице хипотезата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е необходимо длъжностното лице, оправомощено да разкрие нарушението, да бездейства по отношение съставянето на АУАН. Действително ТД на НАП разполага с информацията относно лицата, които се облагат с корпоративен данък с оглед задължението данъчните декларации да бъдат подадени до 31.03. Началото на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, обаче, се поставя не от възникване на хипотетичната възможност за разкриване на нарушението, а от фактическото разкриване на нарушението... Обратното становище ... не намира опора в закона, а и фактически е невъзможно да бъде изпълнено, доколкото част от декларациите се подават по пощата и постъпват например 10-20 дни след крайния срок за подаването им. Не може да се приеме, че на данъчните органи следва да бъде вменено задължението да обработят всички декларации в 3-месечен срок и при констатиране, че даден субект не е подал декларация, в същия този срок ... да бъдат задължени да съберат информация дали той съществува в правния мир. По-нататък, възможно е данъчният субект да е заличен или да е налице нов данъчен субект, който за първи път в съответната година ... да е задължен да подаде декларация. В тази хипотеза органите на НАП не биха могли да издирват служебно кои са тези нововъзникнали данъчни субекти, за да реализират административнонаказателната отговорност ...“. В настоящия случай считано от датата на откриване на нарушителя – 28.03.2022г., АУАН е съставен при спазване на срока по чл. 34 ал. 1 ЗАНН – на 04.04.2022г., а НП е издадено в срока по чл. 34 ал. 3 ЗАНН – на 08.09.2022г.

АУАН е съставен при спазване изискванията на чл. 40 и чл. 43 ЗАНН – в присъствието на свидетел и в присъствието на законния представител на дружеството – въззивник, подписан е от съставителя, свидетеля и представляващия жалбоподателя, на когото е връчен и препис.

Съдът приема и че в АУАН и в НП в достатъчна степен са посочени обстоятелствата на нарушението, както и е посочена нарушената законова разпоредба. Основателно е възражението на въззивника, че в АУАН и НП

датата на нарушението е погрешно посочена. Както в АУАН, така и в НП, е посочено, че нарушението е извършено на 28.03.2022г. – датата, на която жалбоподателят е подал годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО за 2020г. Както вече беше коментирано, в случая се касае за нарушение, осъществено чрез бездействие, поради което същото е извършено в първия ден, следващ изтичането на срока, в който, като е било длъжно, задълженото лице не е подало годишната данъчна декларация. В случая срокът за подаване на ГДД за 2020г. е бил до 30.06.2021г. /присъствен ден – сряда/, поради което нарушението е извършено на следващия ден - 01.07.2021г., а е установено на 28.03.2022г. Следва да се посочи, че актосъставителят и наказващият орган неправилно при определяне на срока за подаване на декларацията по чл. 92 ЗКПО, са се позовали на разпоредбата на § 25 ал. 1 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, която е неотнормима към обстоятелствата на конкретното нарушение. Разпоредбата на чл. 92 ал. 2 ЗКПО в редакцията си към 31.12.2019г. предвижда, че годишната данъчна декларация се подава в срок до 31 март на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. С нормата на § 25 ал. 1 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците през 2020г. срокът по чл. 92 ал. 2 е удължен до 30.06.2020г. Т.е. предвидено е удължаване на срока през 2020г. по отношение на срока за подаване на ГДД за 2019г. Подобно удължаване на срока по чл. 92 ал. 2 ЗКПО за 2021г. не следва по силата на § 25 ал. 1 от ПЗР на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците. Вместо това срокът е удължен посредством изменения в разпоредбата на чл. 92 ал. 2 ЗКПО, обн. ДВ. бр.104 от 8 декември 2020г., в сила от 01.01.2021г., с които е предвидено, че годишната данъчна декларация се подава в срок от 1 март до 30 юни на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Т.е. нормативно определеният срок за подаване на ГДД за 2020г. е от 01.03.2021г. до 30.06.2021г., но този срок е предвиден в чл. 92 ал. 2 ЗКПО, а не в ПЗР на Закон за мерките и

действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, на който са се позовали и актосъставителят, и наказващият орган. Независимо от гореизложеното обаче, съдът намира, че допуснатите нарушения при посочване датата на нарушението и приложимия материален закон, в случая не са съществени, тъй като не са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Обстоятелствата на нарушението са посочени достатъчно ясно, като е посочено, че се касае за ГДД за 2020г., посочен е и срока, в който задълженото лице е следвало да изпълни задължението си и да подаде ГДД за 2020г. Актосъставителят и наказващият орган коректно са посочили, че ГДД за 2020г. е следвало да бъде подадена в срок до 30.06.2021г., което е достатъчно, за да приеме настоящият съдебен състав, че на жалбоподателя са били предявени всички признаци от състава на нарушението, така че той да има възможност упражни правото си на защита. Най-сетне, както в АУАН, така и в НП, правилно установените обстоятелства са били подведени под нормата на чл. 92 ал 2 ЗКПО.

По изложените съображения съдът намери, че в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Правилно е приложен и материалният закон. Съгласно чл. 92 ал. 1 ЗКПО данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Срокът за подаване на декларацията е уреден в чл. 92 ал. 2 ЗКПО, където е предвидено, че годишната данъчна декларация се подава в срок от 1 март до 30 юни на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице (съгласно редакцията на разпоредбата, в сила от 01.01.2021 г.). Ето защо дружеството – жалбоподател е следвало да подаде годишна данъчна декларация за 2020г. в срок до 30.06.2021г. Като не е изпълнило това си задължение, дружеството „xxxxxxx“ ООД е нарушило разпоредбата на чл. 92 ал. 2 ЗКПО.

Отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна и се ангажира за неизпълнение на задълженията им към държавата или общината

при осъществяване на тяхната дейност.

Доколкото отговорността на юридическите лица е обективна, за съставомерността на нарушението са ирелевантни причините за неизпълнение на задължението за подаване на ГДД в срок. Следва да се посочи и че не се представиха никакви доказателства в подкрепа на твърденията, че дружеството – въззивник е подало ГДД за 2020г. в законовия срок, но същата не е била регистрирана в системата на НАП. Дори и да се възприемат тези твърдения обаче, това не променя извода за съставомерност на нарушението, тъй като дружеството – жалбоподател е било длъжно да изпълни задължението си за подаване на ГДД в законовия срок, включително и като извърши проверка дали подадената ГДД е регистрирана в системата на НАП.

Съдът намери и че нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид, поради което наказващият орган правилно не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Нарушението е формално, поради което липсата на настъпили вредни последици не може да бъде преценявана като обстоятелство, което обуславя извод за по-ниска степен на обществена опасност на нарушението. По идентичен начин съдът намира и че обстоятелството, че дружеството е подало статистически отчет в НСИ и отчет в Агенцията по вписванията също не сочи на по-ниска степен на обществена опасност на нарушението, тъй като се касае за различни задължения, свързани с подаване на различна по своя предмет информация. Решаващият мотив на съда, за да приеме, че не се касае за маловажен случай на административно нарушение обаче е срокът на закъснението, който е почти девет месеца. Продължителният период на забавата изключва възможността да се направи извод, че нарушението разкрива по-ниска степен на обществена опасност, сравнено с други нарушения от същия вид.

Съгласно чл. 261 ал. 1 ЗКПО данъчно задължено лице, което не подаде декларация или не я подаде в срок, се наказва с имуществена санкция в размер от 500 до 3000 лв. В случая наказващият орган е наложил на въззивника имуществена санкция в размер на 1000, 00 лева, като в нарушение на чл. 57 ал. 1 т. 8 ЗАНН в наказателното постановление не са посочени смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и не са

посочени никакви други обстоятелства, които наказващият орган е взел предвид при определяне размера на имуществената санкция. Единствено бланкетно е посочено, че „при определяне на административното наказание са взети предвид тежестта на нарушението, както и всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства...“, без да бъде посочено кои конкретно обстоятелства, от значение за индивидуализиране на наказанието, е взел предвид наказващият орган. Съдът, като взе предвид, че се касае за първо нарушение от страна на дружеството – жалбоподател, счете, че целите на наказанието биха могли да бъдат постигнати и с налагане на имуществена санкция в минималния размер, предвиден в чл. 261 ал. 1 ЗКПО. Ето защо съдът намери, че наказателното постановление следва да се измени в частта относно размера на наложената имуществена санкция, който да бъде намален до законовия минимум от 500, 00 лева.

Независимо от извода за частична основателност на жалбата, съдът намира, че въззивникът няма право на присъждане на разноски. Разпоредбата на чл. 63д ал. 1 ЗАНН препраща по отношение реда за присъждане на разноски към АПК. Съгласно чл. 143 ал. 1 АПК жалбоподателят има право на присъждане на разноски в случаите на отмяна на обжалвания акт. Доколкото в случая жалбоподателят не постига отмяна на обжалваното наказателно постановление, съдът намира, че претенцията му за присъждане на разноски не следва да бъде уважавана. Право на присъждане на разноски на основание чл. 63д ал. 4 ЗАНН има наказващият орган, каквато претенция е заявена в съдебно заседание. В случаите по чл. 63д ал. 4 ЗАНН размерът на възнаграждението се определя от съда, който следва да съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и вида и обема на осъщественото процесуално представителство, като определеното от съда възнаграждение не следва да надвишава максималния размер на възнаграждението, предвиден в чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, обстоятелството, че по делото е проведено едно съдебно заседание, както и че обстоятелството на извършеното нарушение не се оспорва от жалбоподателя, съдът намери, че юрисконсултското възнаграждение, което жалбоподателят следва да заплати на наказващия орган, следва да е в минималния размер, предвиден в чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно – 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 т. 4 вр. ал. 7 т. 4 ЗАНН,
съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 660243-F647539/08.09.2022г., издадено от директор на офис "Младост" при ТД на НАП - София, с което на основание чл. 261 ал. 1 от ЗКПО на "xxxxxxxx" ООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, е наложена имуществена санкция в размер на 1 000, 00 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 92 ал. 2 ЗКПО, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената имуществена санкция от 1000, 00 /хиляда/ лева на 500, 00 /петстотин/ лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ "xxxxxxxx" ООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx **ДА ЗАПЛАТИ** на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, сумата от 80, 00 /осемдесет/ лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София – град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____